

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

29. března 2012*

„Nařízení (ES, Euratom) č. 2988/95 — Ochrana finančních zájmů Evropské unie — Články 3 a 4 — Správní opatření — Navrácení neoprávněně získaných výhod — Kompenzační úroky a úroky z prodlení dlužné podle vnitrostátního práva — Použití pravidel o promlčení stanovených nařízením č. 2988/95 na vymáhání těchto úroků z prodlení — Dies a quo promlčecí doby — Pojem ‚zastavení běhu‘ — Pojem ‚přerušeni‘“

Ve věci C-564/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesverwaltungsgericht (Německo) ze dne 21. října 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 2. prosince 2010, v řízení

Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

proti

Pfeifer & Langen KG,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, K. Schieman, L. Bay Larsen, C. Toader (zpravodajka) a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. listopadu 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung W. Wolskim jakož i B. Messerschmidt a J. Jakubiec, jako zmocněnci,
- za Pfeifer & Langen KG D. Ehlem a C. Hagemannem, Rechtsanwälte,
- za Evropskou komisi G. von Rintelenem a P. Rossim, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 26. ledna 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. L 312, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 340).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Pfeifer & Langen KG (dále jen „Pfeifer & Langen“) a Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Spolkový úřad pro zemědělství a výživu, dále jen „Bundesanstalt“) ve věci vymáhání nároků na úroky, které souvisejí s neoprávněným proplacením nákladů na skladování, k němuž došlo k újmě finančních zájmů Evropské unie.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení č. 2988/95

- 3 Podle třetího bodu odůvodnění nařízení č. 2988/95 „je [...] důležité bojovat ve všech oblastech proti jednáním, která poškozují finanční zájmy Společenství“.
- 4 Podle pátého bodu odůvodnění uvedeného nařízení jsou „jednání představující nesrovnalosti a s nimi související správní opatření a sankce [...] stanoveny v souladu s tímto nařízením v odvětvových předpisech“.
- 5 Článek 1 téhož nařízení stanoví:
„1. Pro účely ochrany finančních zájmů Evropských společenství se přijímají obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství.
2. ‚Nesrovnalostí‘ se rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje.“
- 6 Článek 3 nařízení č. 2988/95 stanoví:

„1. Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.

V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování.

[...]

2. Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci.

Přerušování a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.

3. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 [...].“

7 Článek 4 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Každá nesrovnalost vede zpravidla k odnětí neoprávněně získané výhody

— formou povinnosti zaplatit nebo nahradit dlužné nebo neoprávněně získané částky,

[...]

2. Použití opatření uvedených v odstavci 1 se omezuje na odnětí získané výhody s připočtením (je-li to stanoveno) úroků, které mohou být určeny paušálně.“

Nařízení (ES) č. 1258/1999

8 Článek 8 nařízení Rady (ES) č. 1258/1999 ze dne 17. května 1999 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 160, s. 103; Zvl. vyd. 03/25, s. 414) zní takto:

„1. Členské státy přijmou v souladu se svými právními a správními předpisy opatření nezbytná k

a) zajištění toho, že operace financované [Evropským zemědělským orientačním a záručním fondem (dále je „EZOZF“)] jsou prováděny skutečně a řádně;

b) předcházení nesrovnalostem a jejich stíhání;

c) zpětnému získání částek ztracených v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti.

Členské státy uvědomí Komisi o opatřeních přijatých k těmto účelům, a zejména o stavu správních a soudních řízení.

2. Nepodaří-li se částky získat zpět v plné výši, nese finanční důsledky nesrovnalostí nebo nedbalosti Společenství, s výjimkou důsledků nesrovnalostí nebo nedbalosti, které lze přičíst správním orgánům nebo jiným subjektům členských států.

Zpět získané částky budou převedeny na schválené platební agentury, které je odečtou z výdajů financovaných [EZOZF]. Úroky ze zpětně získaných nebo pozdě zaplacených částek připadají [EZOZF].

3. Rada na návrh Komise kvalifikovanou většinou stanoví obecná prováděcí pravidla k tomuto článku.“

Nařízení (ES) č. 1290/2005

9 Článek 32 nařízení Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. června 2005 o financování společné zemědělské politiky (Úř. věst. L 209, s. 1) stanoví:

„1. Částky získané zpět v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalostí a související úroky se převádějí na akreditované platební agentury, jež je zaúčtují jako účelově vázaný příjem [Evropského zemědělského záručního fondu, dále jen „EZZF“] v měsíci, kdy byly skutečně inkasovány.

2. Při převádění do rozpočtu Společenství si může členský stát ponechat 20 % odpovídajících částek jako paušální úhradu nákladů na zpětné získávání, s výjimkou částek vztahujících se k nesrovnalostem nebo nedbalostem, které lze přičíst správním orgánům nebo jiným subjektům dotyčného členského státu.

3. Při předložení roční účetní závěrky podle čl. 8 odst. 1 písm. c) bodu iii) sdělí členské státy Komisi souhrnný seznam řízení o zpětném získání částek zahájených v důsledku nesrovnalostí a zároveň poskytnou rozpis částek, které ještě nebyly získány zpět, sestavený podle správního nebo soudního řízení a podle roku prvotního zjištění nesrovnalosti správním orgánem nebo soudem.

Členské státy vedou pro potřeby Komise podrobný seznam jednotlivých řízení o zpětném získání částek a podrobný seznam jednotlivých částek, které nebyly ještě získány zpět.

[...]"

- 10 V souladu s článkem 49 nařízení č. 1290/2005 je článek 32 tohoto nařízení použitelný na případy oznámené v rámci článku 3 nařízení Rady (EHS) č. 595/91 ze dne 4. března 1991 o nesrovnalostech a zpětném získávání částek neoprávněně vyplacených v rámci financování společné zemědělské politiky, o organizaci informačního systému v této oblasti a o zrušení nařízení (EHS) č. 283/72 (Úř. věst. L 67, s. 11; Zvl. vyd. 03/11, s. 171), u kterých do 16. října 2006 nedošlo k úplnému navrácení.

Vnitrostátní právo

- 11 Podle § 6 odst. 1 bodu 11 a § 14 odst. 1 věty první zákona přijatého k provádění společných organizací trhu (Gesetz zur Durchführung der Gemeinsamen Marktorganisationen), ve znění vyplývajícím ze zákona, kterým se mění předpisy správního práva procesního (Gesetz zur Änderung verwaltungsverfahrensrechtlicher Vorschriften) ze dne 2. května 1996 (BGBl. 1996 I, s. 656, dále jen „zákon o organizacích trhu“), nesou nároky na vrácení takových zvláštních dávek, jako jsou dávky přijaté v oblasti náhrad nákladů na skladování, od svého vzniku úroky se sazbou o 3 % vyšší, než je diskontní sazba Deutsche Bundesbank, nestanoví-li právní akt Rady Evropské unie nebo Komise jinak.
- 12 Podle údajů předkládajícího soudu činila promlčecí doba použitelná na nároky spočívající v nezaplacených úrocích, v souladu s § 197 a § 201 německého občanského zákoníku (Bürgerliches Gesetzbuch, dále jen „BGB“) ve znění platném do 31. prosince 2001, čtyři roky, počínaje 31. prosincem roku, ve kterém nárok na tyto úroky vznikl. Tato ustanovení se použila obdobně na veřejnoprávní nároky na úroky.
- 13 Od 1. ledna 2002, kdy nabyl účinnosti zákon o modernizaci závazkového práva (Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts) přijatý dne 26. listopadu 2001 (BGBl. 2001 I, s. 3138), ustanovení § 195 BGB ve znění platném od tohoto data stanoví, že obvyklá promlčecí doba nároků na nezaplacené úroky činí tři roky, zatímco čtyřletá promlčecí doba se nadále použije na uvedené nároky předcházející 1. lednu 2002.
- 14 Podle § 217 BGB ve znění platném až do 31. prosince 2001 platí, že „[p]okud došlo k přerušení promlčecí doby, doba, která uplynula do přerušení, se nezapočte; nová promlčecí doba může začít běžet teprve tehdy, když přerušení skončí“.
- 15 Podle § 53 odst. 1 zákona o správním řízení (Verwaltungsverfahrensgesetz) ve znění použitelném až do 31. prosince 2001 platí, že „[s]právní akt přijatý za účelem prosazení nároku veřejnoprávního subjektu přerušuje běh promlčecí doby tohoto nároku. Toto přerušení se prodlouží do doby, kdy se správní akt stane konečným nebo dokud není správní řízení, v jehož rámci byl přijat, ukončeno jiným způsobem. Ustanovení § 212 a § 217 [BGB ve znění platném do 31. prosince 2001] se použijí obdobně“.

- 16 Uvedený § 53 odst. 1 ve znění použitelném od 1. ledna 2002 stanoví, že „[s]právní akt přijatý za účelem stanovení nebo prosazení nároku veřejnoprávního subjektu přerušuje běh promlčecí doby tohoto nároku. Toto přerušování skončí, když se správní akt stane konečným nebo po uplynutí šesti měsíců od jeho vyřízení jiným způsobem“.
- 17 Ustanovení § 80 odst. 1 soudního řádu správního (Verwaltungsgerichtsordnung) stanoví, že „odvolání a žaloba na neplatnost mají odkladný účinek“.

Spor v původním a řízení a předběžné otázky

- 18 V hospodářských letech cukrovarnického odvětví 1994/95, 1995/96 a 1996/97 byly společnost Pfeifer & Langen na základě její žádosti vypláceny náhrady nákladů na skladování cukru, které jsou stanoveny v čl. 8 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1785/81 ze dne 30. června 1981 o společné organizaci trhů v odvětví cukru (Úř. věst. L 177, s. 4) za uskladnění cukru v rámci společné organizace trhů.
- 19 Bundesanstalt třemi rozhodnutími ze dne 30. ledna 2003 rozhodl, že dotčené náhrady nákladů na skladování cukru bylo třeba navrátit z toho důvodu, že společnost Pfeifer & Langen ve svých žádostech uváděla nadhodnocená množství cukru. Tato rozhodnutí mimoto konstatovala, že z částek, jejichž vrácení bylo požadováno, plynou úroky a že pozdější akty stanoví přesnou výši dlužných úroků.
- 20 Společnost Pfeifer & Langen se proti těmto rozhodnutím odvolala. Bundesanstalt rozhodnutími ze dne 10. října 2006 snížil částky, které měly být vráceny, avšak ve zbývajících částech odvolání zamítl.
- 21 Společnost Pfeifer & Langen podala žaloby směřující k dílčímu zrušení rozhodnutí o odvolání, O těchto žalobách však dosud nebylo rozhodnuto.
- 22 Rozhodnutí o odvoláních podaných společností Pfeifer & Langen se stala konečnými v případě částky, ohledně níž nebyla napadena před soudem, tedy 469 421,12 eur, kterou žalobkyně v původním řízení uhradila dne 15. listopadu 2006.
- 23 Bundesanstalt rozhodnutím ze dne 13. dubna 2007 konstatoval, že z této částky jsou dlužné úroky a vyzval společnost Pfeifer & Langen k úhradě úroků ve výši 298 650,93 eur.
- 24 Společnost Pfeifer & Langen se proti tomuto rozhodnutí odvolala, a konkrétně tvrdila, že nároky na úroky byly zčásti promlčeny.
- 25 Bundesanstalt v rozhodnutí o uvedeném odvolání ze dne 22. října 2007 tomuto odvolání zčásti vyhověl v rozsahu, v němž směřovalo proti nárokům na úroky za roky 1997 a 1998. Tento spolkový úřad byl toho názoru, že na tyto nároky byla použitelná čtyřletá promlčecí doba stanovená vnitrostátním právem, takže ke dni přijetí rozhodnutí o navrácení proplacených nákladů na skladování, tedy k 30. lednu 2003, byly uvedené nároky promlčeny. Ohledně nároků na úroky vzniklé po 31. prosinci 1998 ve výši 237 644,17 eur byl však Bundesanstalt toho názoru, že tyto nároky na úroky vzniklé v pozdějších letech nebyly promlčeny především proto, že uvedená rozhodnutí ze dne 30. ledna 2003 přerušila běh promlčecí doby. V důsledku toho bylo odvolání podané společností Pfeifer & Langen týkající se těchto posledně uvedených nároků na úroky zamítnuto.
- 26 Společnost Pfeifer & Langen podala dne 14. listopadu 2007 žalobu k Verwaltungsgericht Köln (správní soud Kolín nad Rýnem) znějící na dílčí zrušení rozhodnutí ze dne 22. října 2007, kterým bylo rozhodnuto o jejím odvolání v rozsahu, v němž se týkalo nároků na úroky za období od 1. ledna 1999 do 31. prosince 2002, jež dosahovaly výše 119 984,27 eur. Nároky na úroky vzniklé v průběhu pozdějších let žalobkyně v původním řízení uhradila.

- 27 Verwaltungsgericht Köln rozsudkem vydaným dne 25. listopadu 2009 zrušil uvedené rozhodnutí ze dne 22. října 2007 do výše, která byla předmětem žaloby. Tento soud totiž zastával názor, že na základě § 14 zákona o organizacích trhu pohledávky související s vrácením zvláštních dávek nesou úroky ode dne svého vzniku. Podle uvedeného soudu však dotčený nárok na úroky z prodlení vznikl teprve oznámením rozhodnutí ze dne 30. ledna 2003, tedy 31. ledna 2003, takže povinnost uhradit úroky za období předcházející tomuto datu neexistovala.
- 28 Bundesanstalt tudíž podal k Bundesverwaltungsgericht opravný prostředek „Revision“ s cílem dosáhnout zamítnutí žaloby společnosti Pfeifer & Langen.
- 29 Bundesverwaltungsgericht sdílí názor Verwaltungsgericht Köln, podle něhož je povinnost ve věci v původním řízení vybrat úroky z prodlení z částky odpovídající výhodám, které byly neoprávněně získány z unijního rozpočtu, upravena vnitrostátním právem, v projednávané věci § 14 zákona o organizacích trhu, jelikož žádná unijní právní úprava použitelná na odvětví cukru takovou povinnost nestanoví.
- 30 Bundesverwaltungsgericht je však toho názoru, že Verwaltungsgericht Köln § 14 vyložil nesprávně. Podle Bundesverwaltungsgericht totiž nároky týkající se vrácení neoprávněně získaných výhod skutečně nesou úroky od svého vzniku. Za těchto podmínek se tento soud domnívá, že vzhledem k tomu, že předmětem rozhodnutí ze dne 30. ledna 2003 bylo odnětí neoprávněných výhod se zpětným účinkem, jsou úroky skutečně vymahatelné za období předcházející těmto rozhodnutím.
- 31 Uvedený soud dospěl k závěru, že nároky na úroky nejsou promlčené, jelikož na základě § 53 odst. 1 zákona o správním řízení, ve znění použitelném od 1. ledna 2002, byl běh promlčecí doby přerušen přijetím rozhodnutí o navrácení ze dne 30. ledna 2003. Domnívá se však, že případné použití pravidel o promlčení stanovených v článku 3 nařízení č. 2988/95, včetně pravidel týkajících se *dies a quo* a přerušení promlčení, mohou mít vliv na směr, kterým se bude ubírat jeho rozhodnutí o opravném prostředku „Revision“.
- 32 Pochybnosti soudu ohledně použitelnosti článku 3 nařízení č. 2988/95 za takových okolností, jakými jsou okolnosti v původním řízení, vyplývají zejména ze skutečnosti, že Bundesfinanzhof měl ve věci týkající se vrácení vývozních náhrad za to, že článek 3 se použije na promlčení úroků souvisejících s vrácením neoprávněně získaných výhod ve smyslu čl. 4 odst. 2 uvedeného nařízení.
- 33 Předkládající soud má však za to, že takový výklad není přesvědčivý a že vzhledem k tomu, že čl. 4 odst. 2 nebrání tomu, aby ve vnitrostátním právu existovala povinnost vybírat úroky tam, kde unijní právní úprava nestanovila, nebo dosud nestanoví takovou povinnost, by mohlo být logické, aby nároky na úroky stanovené vnitrostátním právem byly tímto vnitrostátním právem upraveny rovněž z hlediska promlčení. Tento soud ostatně uvádí, že pokud by pravidla článku 3 nařízení č. 2988/95 byla na takové nároky na úroky použitelná, vznikly by určité obtíže s použitím zásady, podle níž promlčení počíná běžet od „nesrovnalosti“ ve smyslu článku 1 tohoto nařízení, vzhledem k tomu, že nároky na úroky nevznikají v okamžiku, kdy k nesrovnalosti došlo, nýbrž v průběhu doby, jež po této nesrovnalosti následuje.
- 34 V tomto kontextu se Bundesverwaltungsgericht rozhodl řízení přerušit a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Použije se článek 3 [nařízení č. 2988/95] rovněž na promlčení nároků na úroky, které jsou dlužné podle vnitrostátního práva vedle navrácení výhody protiprávně nabyté z důvodu nesrovnalosti?

V případě kladné odpovědi na první otázku:

2) Je nutné v rámci srovnání lhůt uvedených v čl. 3 odst. 3 nařízení [č. 2988/95] přihlídnout pouze k délce promlčecí doby, nebo musí být vzata v úvahu rovněž vnitrostátní právní úprava, která odkládá počátek běhu promlčecí doby na konec kalendářního roku, v němž nárok (v projednávané věci nárok na úroky) vzniká, aniž musí nastat další okolnosti?

- 3) Začíná promlčecí doba pro nároky na úroky běžet od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, případně skončením pokračující nebo opakované nesrovnalosti, i když se nároky na úroky týkají pozdějších období, a tudíž vznikají až později? Je v případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí počátek běhu promlčecí doby odložen podle čl. 3 odst. 1 pododstavce 2 [nařízení č. 2988/95] do okamžiku skončení nesrovnalosti i v případě nároků na úroky?
- 4) Kdy končí účinek přerušení způsobeného aktem příslušného orgánu podle druhé věty třetího pododstavce čl. 3 odst. 1 nařízení [č. 2988/95], na jehož základě byl stanoven dotčený nárok (v projednávané věci nárok na úroky)?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 35 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda článek 3 nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že promlčecí doba, kterou stanoví, se vztahuje nejen na vymáhání hlavní pohledávky, která odpovídá vrácení výhody, jež byla získána neoprávněně z unijního rozpočtu, nýbrž též na vymáhání úroků vzniklých z této pohledávky, byť jsou tyto úroky dlužné nikoli na základě unijního práva, nýbrž výlučně na základě povinnosti vnitrostátního práva.
- 36 Je třeba připomenout, že čl. 1 odst. 1 nařízení zavedl „obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství“, a to – jak vyplývá ze třetího bodu odůvodnění tohoto nařízení – s cílem „bojovat ve všech oblastech proti jednáním, která poškozují finanční zájmy Společenství“.
- 37 Přijetím nařízení č. 2988/95, a zejména jeho čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce, měl zákonodárce Unie v úmyslu zavést obecné pravidlo promlčení použitelné pro danou oblast, jímž zamýšlel jednak vymezit minimální dobu použitelnou ve všech členských státech a dále vzdát se možnosti vymáhat částky neoprávněně získané z rozpočtu Unie po uplynutí období čtyř let od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, kterou jsou stíženy sporné platby (rozsudek ze dne 22. prosince 2010, Corman, C-131/10, Sb. rozh. s. I-14199, bod 39; ze dne 5. května 2011, Ze Fu Fleischhandel a Vion Trading, C-201/10 a C-202/10, Sb. rozh. s. I-3545, bod 24; jakož i ze dne 21. prosince 2011, Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre, C-465/10, Sb. rozh. s. I-14081, bod 52).
- 38 Ohledně takových náhrad nákladů na skladování, které byly příjemcem získány neoprávněně, jako jsou náhrady dotčené ve věci v původním řízení, je třeba uvést, že článek 8 nařízení č. 1258/1999 stanoví, že členské státy přijmou v rámci společné zemědělské politiky opatření nezbytná k zajištění účinné ochrany finančních zájmů Společenství, především k navrácení částek ztracených v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti.
- 39 Pravidlo o čtyřleté promlčecí době stanovené v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci nařízení č. 2988/95 je při neexistenci odvětvové právní úpravy, která by stanovila něco jiného, použitelné na nesrovnalosti stanovené v článku 4 uvedeného nařízení, které poškozují finanční zájmy Unie (viz rozsudky ze dne 24. června 2004, Handlbauer, C-278/02, Sb. rozh. s. I-6171, bod 34, a ze dne 29. ledna 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, C-278/07 až C-280/07, Sb. rozh. s. I-457, bod 22).
- 40 V případě, že ani nařízení č. 1258/1999, ani nařízení č. 1785/81 neobsahují ustanovení ohledně režimu promlčení použitelného v této oblasti, může být vymáhání vrácení neoprávněně získaných náhrad nákladů na skladování promlčeno na základě čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95, jestliže nebyl proveden úkon, jehož účinkem by bylo přerušení promlčecí lhůty, a to po uplynutí čtyř let ode dne, kdy došlo k nesrovnalosti, avšak pod podmínkou, že členský stát, v němž

k nesrovnalostem došlo, nevyužil možnosti stanovit delší promlčecí lhůtu (viz výše uvedené rozsudky Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb, bod 36, a Corman, bod 48), která se mu nabízí v čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95.

- 41 Článek 4 nařízení č. 2988/95 ve svém odstavci 2 ostatně stanoví, že k odnětí neoprávněně získané výhody mohou být připočteny (je-li to stanoveno) úroky, které mohou být určeny paušálně.
- 42 Výběr takových úroků, které se pojí k hlavní pohledávce představované výhodou, která byla neoprávněně získána z unijního rozpočtu, může být stanoven odvětvovou právní úpravou Unie. Tak je tomu například v nařízení Komise (ES) č. 800/1999 ze dne 15. dubna 1999, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 102, s. 11; Zvl. vyd. 03/25, s. 129), nebo v nařízení Komise (EHS) č. 1957/69 ze dne 30. září 1969, kterým se stanoví doplňková prováděcí pravidla týkající se poskytování vývozních náhrad v odvětví produktů podléhajících režimu jednotné ceny (Úř. věst. L 250, s. 1).
- 43 Ohledně vrácení takových neoprávněně získaných náhrad nákladů na skladování, jako jsou náhrady dotčené v původním řízení, naopak ani nařízení č. 1258/1999, ani nařízení č. 1785/81 nestanoví, že navrácení náhrad musí být v případě, že byly získány neoprávněně, provázeno výběrem úroků.
- 44 Článek 8 nařízení č. 1258/1999 a čl. 32 odst. 1 nařízení č. 1290/2005 sice stanoví, že úroky související s částkami získanými zpět v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalostí se převádějí na akreditované platební agentury, jež je zaúčtují jako účelově vázaný příjem EZOF nebo EZZF v měsíci, kdy byly skutečně inkasovány. Tato ustanovení obsahují pouze prosté pravidlo o rozpočtovém určení takových příjmů, avšak členským státům neukládají povinnost vymáhat úroky z vrácených částek v případě, že se tyto částky týkají vrácení nákladů na skladování.
- 45 Ve věci v původním řízení proto vyvstává otázka, zda unijní právo, konkrétně čl. 4 odst. 2 nařízení č. 2988/95, při neexistenci odvětvové právní úpravy stanovící vymáhání úroků brání tomu, aby členský stát uplatnil povinnost stanovenou jeho vnitrostátním právem, které vyžaduje vymáhání takových úroků vedle výhody neoprávněně získané z unijního rozpočtu, a v případě záporné odpovědi, zda vymáhání pohledávky představované takovými úroky musí podléhat promlčecí době stanovené v článku 3 tohoto nařízení, nebo zda zůstává upraveno vnitrostátním právem tohoto členského státu.
- 46 Zprvé již Soudní dvůr ohledně samotné zásady výběru úroků stanovené vnitrostátním právem v situaci, kdy unijní právo vybírání takových úroků nestanoví, rozhodl, že je slučitelné s unijním právem, aby členský stát při navrácení výhody, která byla z unijního rozpočtu získána neoprávněně, v souladu se svým vnitrostátním právem vymáhal úroky, které jsou při neexistenci pravidel, jež by vyžadovala jejich zaplacení do fondů Společenství, příjmem jeho vlastního rozpočtu (viz rozsudek ze dne 6. května 1982, Fromme, 54/81, Recueil, s. 1449, bod 8).
- 47 Nemůže tomu být jinak, když jsou tyto úroky, jejichž vybírání není stanoveno unijním právem, v rámci opatření financovaných EZZF vráceny do unijního rozpočtu. V důsledku toho v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, unijní právo, konkrétně čl. 4 odst. 2 nařízení č. 2988/95, nebrání tomu, aby členské státy ve svém vnitrostátním právu stanovily vymáhání úroků z prodlení nebo kompenzačních úroků vedle navrácení výhod, které byly neoprávněně získány z unijního rozpočtu; uvedené úroky jsou v rámci opatření financovaných EZZF vráceny do unijního rozpočtu.
- 48 Zadruhé je u podrobné úpravy a podmínek výběru těchto úroků v takové situaci, kdy jako v případě věci v původním řízení na základě vnitrostátního práva členského státu existuje nárok na úroky vedle navrácení výhody neoprávněně získané z unijního rozpočtu, na vnitrostátní právní úpravě členského státu, aby stanovila podrobnou úpravu a podmínky použitelné na vymáhání uvedených úroků, jež jsou ve vztahu k navrácení neoprávněně získaných částek akcesorické (viz rozsudek ze dne 21. května 1976, Roquette frères v. Komise, 26/74, Recueil, s. 667, bod 12).

- 49 Při neexistenci relevantního odvětvového pravidla použitelného v této oblasti tak uvedenému členskému státu rovněž přísluší, aby definoval a uplatňoval režim promlčení použitelný na vymáhání takového nároku na úroky, který stanovuje jeho vnitrostátní právo a tímto právem je považován za autonomní nárok ve vztahu k výhodám neoprávněně získaným z unijního rozpočtu, jejichž vymáhání zůstává upraveno pravidly o promlčení a odchylkách stanovenými v článku 3 nařízení č. 2988/95.
- 50 I když v tomto ohledu navrácení výhody neoprávněně získané z unijního rozpočtu náleží do režimu promlčení stanoveného v článku 3 nařízení č. 2988/95, ani ze znění tohoto ustanovení, ani ze systematiky tohoto nařízení přesto nevyplývá, že tento režim je určen k úpravě vymáhání nároku na úroky, když vymáhání tohoto nároku na úroky není každopádně uloženo odvětvovou právní úpravou, nýbrž vnitrostátním právem, jako je tomu ve věci v původním řízení.
- 51 Avšak s ohledem na akcesorickou povahu uvedeného nároku na úroky nemůže být tento nárok vymáhán, je-li hlavní pohledávka, tedy výhoda neoprávněně získaná z unijního rozpočtu, na základě článku 3 nařízení č. 2988/95 nebo unijní odvětvové právní úpravy, sama promlčená.
- 52 Navíc vzhledem k tomu, že členské státy jsou na základě článku 325 SFEU povinny přijmout stejná opatření pro boj s podvody ohrožujícími finanční zájmy Unie, jaká přijímají k zamezení podvodům ohrožujícím jejich vlastní finanční zájmy, jsou při neexistenci unijní právní úpravy a v případě, že jejich vnitrostátní právo stanoví výběr úroků v rámci vymáhání stejného typu výhod neoprávněně získaných z jejich vnitrostátních rozpočtů, povinny vybírat obdobně úroky při navrácení výhod neoprávněně získaných z unijního rozpočtu, a to zejména tehdy, jsou-li částky vybrané z titulu těchto úroků, jejichž vymáhání je stanoveno vnitrostátním právem – na rozdíl od toho, jak tomu bylo ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Fromme – nakonec vráceny do unijního rozpočtu.
- 53 Vzhledem k výše uvedenému je třeba odpovědět na první otázku tak, že článek 3 nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že promlčecí doba, kterou stanoví pro vymáhání hlavního nároku, který odpovídá vrácení výhody neoprávněně získané z unijního rozpočtu, se nepoužije na vymáhání úroků vzniklých z této pohledávky, jsou-li tyto úroky dlužné nikoli na základě unijního práva, nýbrž pouze na základě vnitrostátního práva.

Ke druhé až čtvrté otázce

- 54 Druhá až čtvrtá otázka byly položeny podpůrně pro případ, že první otázka bude zodpovězena kladně.
- 55 V důsledku toho není třeba vzhledem k odpovědi poskytnuté na první otázku na druhou až čtvrtou otázku odpovídat.

K nákladům řízení

- 56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství musí být vykládán v tom smyslu, že promlčecí doba, kterou stanoví pro vymáhání hlavního nároku, který odpovídá vrácení výhody neoprávněně získané z unijního rozpočtu, se nepoužije na vymáhání úroků vzniklých z této pohledávky, jsou-li tyto úroky dlužné nikoli na základě unijního práva, nýbrž pouze na základě vnitrostátního práva.

Podpisy.